

Tiszay Dezső kassai színtársulatánál, ahol jogászgyerekből Thália papjává szegődött. Ifjú szerelmes és bonvivánszerepeket játszott, de baritonista is volt, a híres Paulitól tanult énekelni. Kassáról Krecsányi Ignáchoz ment, onnan a Népszínházhoz. Evva Lajos direkcója alatt 1891-ig együtt működött Blahánéval, Pálmay Ilkával, Tamássyval. Azután ismét visszakerült Krecsányihoz és 1896-ban Kolozsvárra szerződött. Egyévi megszakítással — melyet Vidor Pállal a Népszínházban töltött — 13 évig volt a kolozsvári Nemzeti Színház tagja. Aztán Nagyváradon, Pozsonyban, Szegeden, Temesvárott és Debrecenben működött. 1922 december 9-én Marosvásárhelyer jubilált. 1927 dec. 1-én nyugalomba ment.

Kassai Rózsi, színésznő, 1910-ben Szabados László társulatánál működött, majd 2 év múlva Nyitrára hívták meg. 1913 jan. havában a nagyváradi színház tagja volt, onnan még ez év szept. havában a Royal Orfeum szerződtette, majd nov. havában Heltai Árpád amerikai magyar társulatának lett a tagja.

Kassai Samu, színész, egyike az elismert úttörőknek. 1820-ban lépett a színpályára, Pesten, Láng Ádám Jánosnál. „Tanult férfitól”, — mondja róla a *Hölgyfutár*. (1857—178. szám.) Mint a színészvilág egyik legidősebb tagja húnyt el, Miskolcon, 1855 ápr. havában. „Az érdeemes veteránt Miskolc műbarátai, valamint életében ápolók, halála után saját költségeiken temették el”. (*Hölgyfutár*, 1855 ápr. 18.)

Kassai Sámuel, ügyvéd, színműve: *A fegyveres bajtársak vagy az esküvés ereje*, vitézi szomorújáték 5 felv. Fordította *Stein Bernát* után. Miskolc, 1825.

Kassai színészet. A kassai színészet multja 1768-tól datálódik. Ekkor még német szó uralkodik, a magyarságot csak a maroknyi arisztokrácia alkotja és így nem csoda, ha a német színészet ott mélyebb gyökeret vert és még akkor is virágzott, midőn 1789-ben megnyílt az első állandó színház a város közepén, a pompás és világhírű dóm szomszédságában. A város lakosságának többsége akkor még mindig német és tót elemből állott s így természetesen

akkor is német szó uralkodik a színpadon. Csak egy negyedszázad múlva, 1816 május 15-én hangzott el végre a kassai színpadon az első magyar szó. Ekkor a „Csörgő sapka” c. bohózat került színre, nagy sikerrel. Ekkor vonult be a városba a Murányi Zsigmond és Benke József vezetése alatt álló pesti magyar színtársulat, miskolci vendégszereplése után, miután saját hazája fővárosából a dédelgetett német színészet kiszorította és vándorlásra kényszerítette a pesti színészeket. A kilenc nóból és tizenhat férfiból álló társulat kiválóbb tagjai voltak: Déryné, Murányiné, Lángné, Baloghné, Balogh István, Láng Ádám, Benke József, Murányi Zsigmond és Jancsó Károly. A társulat május 30-án fejezte be sikeres működését egy quodlibettel, amelynek tisztá jövedelmét a társulat útiköltségére fordították. A Miskolcon letelepedett pesti színjátszó társulat az első sikeren felbuzdulva, az 1817. év nyarán ismét átrándult Kassára és olyan pártfogásban részesült, amilyennel még a megelőző német társulatok sem dicsekedhettek. A magyar színészet első hosszabb szereplése csak az 1818—1819-iki téli szezonban következett be és ez leginkább Péchy József grófnak, a nemeslelkű magyar főúrnak köszönhető, aki, mint a kassai színház bérlője, az 1818. év nyarán a német társulatot hirtelen feloszlatta és télire a miskolci társulatot szerződtette, mely 1818 novemberből 1819 március végéig tartotta magyar színelőadásait Kassán. A társulat olyan pompásan működött, hogy az idegenajkú közönséget is meghódította és efeletti örömeiben a vármegye 500 pengő forinttal segítette a társulatot. Ugyanazon év nyarán azonban a németek ismét bevonultak és a magyar színészek csak az 1823. és 1824. év nyarán találnak menedékre Kassán, amikor Éder György miskolci társulata próbálkozott a magyar előadások meghonosításával. 1828-ig ismét gyenge német társulatok tartották megszállva a kassai színpadot. Ekkor azonban nagy változás történt. Bárány Vince intendáns lelkes és áldozatkész vezetése alatt a magyar színészet legkiválóbb erői Kassára siettek arra a hírre, hogy a magyar színészet a kassai színházban állandó otthonra talál. A vármegye és város nagyszabású anyagi és erkölcsi támogatásban részesítette a társulatot és 1830-ban a kassai színészet már elérte fénykorát.